

Alexandru Mitru

LEGENDELE OLIMPULUI
ZEII
vol. I

Ilustrații de Maria Gheorghiță

Cuprins

1.ZEIȚA GHEEA.....	7
URANUS ÎȘI ARUNCĂ ÎN TEMNIȚĂ COPIII.....	9
CRONOS PRIMEȘTE LUPTA CU URANUS	10
2.ZEUS.....	14
CRONOS SE HOTĂRĂȘTE SĂ-ȘI MĂNÂNCE ODRASLELE.....	14
REEA ÎȘI NAȘTE CEL DE-AL ȘASELEA COPIL.....	16
3.ÎNFRÂNGEREA TITANILOR.....	18
METIS PREGĂTEȘTE O BĂUTURĂ FERMECATĂ.....	19
CICLOPII ȘI HECATONHIRII SUNT ELIBERAȚI.....	20
ZEII SE MUTĂ PE MUNTELE OLIMP.....	21
ZECE ANI DE CRÂNCEN RĂZBOI.....	21
4.ZEII OLIMPUILUI.....	24
ZEUS, POSEIDON ȘI HADES ÎȘI ÎMPART ÎNTRE EI LUMEA.....	24
FICELE LUI CRONOS CAPĂTĂ DEMNITĂȚI ÎN OLIMP.....	26
ZEIȚA CU OCHII DE AZUR.....	27
TREI FECIORI AI LUI ZEUS.....	29
PRUNCII ZEIȚEI LETO.....	33
FIICA ZEULUI URANUS.....	36
5.LUPTELE CU GIGANTII.....	42
NĂVALA SPRE OLIMP.....	43
6.TIFON.....	47
FUGA ZEILOR DIN OLIMP.....	47
ȘIRETLICUL LUI HERMES.....	48
7.PROMETEU.....	51
FIUL TITANULUI IAPET CREEAZĂ OMUL.....	52
ADUNAREA DE LA MECONA.....	52
ZEUS RĂMÂNE PĂCĂLIT.....	54
PROMETEU ADUCE OAMENILOR FOCUL.....	55
CUTIA PANDOREI.....	57
ÎNLĂNȚUIREA LUI PROMETEU.....	60
8.CĂLĂTORIA LUI ZEUS PE PĂMÂNT.....	65

PLECAREA SPRE ARCADIA.....	67
ÎNFRIGIA.....	68
FILEMON ȘI BAUCIS.....	69
O MASĂ ÎNTINSĂ CU TOATĂ INIMA.....	70
ZEII SE ARATĂ CINE SUNT.....	71
UN STEJAR MÂNDRU, CE PARCĂ-MBRĂȚIȘEAZĂ UN TEI ÎN FLOARE.....	72
9.POTOPUL.....	76
STĂPÂNUL LUMII CERE PIEIREA OAMENILOR.....	78
PLOILE SE DEZLĂNȚUIE.....	79
RĂURILE ȘI MAREA ÎNCEP SĂ SE REVERSE.....	80
POTOPUL ÎNCETEAZĂ.....	82
ZEIȚA TEMIS INTERVINE.....	83
DEUCALION ARE UN VIS CIUDAT.....	84
DIN PIETRE SE NASC NOI OAMENI.....	85
10.ÎNȘELĂCIUNILE LUI ZEUS.....	88
O FLACĂRĂ STRĂLUCITOARE.....	88
O NIMFĂ DIN CORTEGIUL ZEIȚEI ARTEMIS.....	90
IO E PRESCHIBATĂ ÎN JUNINCĂ.....	92
MONSTRUL ARGUS ÎNCEPE S-O CHINUIASCA PE IO.....	93
ZEUS HOTĂRĂȘTE MOARTEA LUI ARGUS.....	95
IO ÎȘI RECAPĂTĂ VECHEA ÎNFĂȚIȘARE.....	97
RĂPIREA EUROPEI.....	99
AFRODITA ÎI ADUCE MÂNGĂIERE COPILEI LUI AGENOR.....	101
11.HERA ȘI COPILII EI.....	104
PEDEPSIREA CHELONEEI.....	104
ZEUS A ÎNȘELAT-O ȘI PE HERA.....	105
GELOZIA ÎȘI ARATĂ COLȚII.....	106
HERA PUNE LA CALE SĂ-L RĂSTOARNE PE ZEUS.....	107
UN DAR AMĂGITOR.....	107
HEFAISTOS CERE O RĂSPLATĂ MARE.....	109
SLUTUL SE ÎNSOARĂ CU ZEIȚA FRUMUȘEI.....	110
TICĂLOȘIA LUI ARES.....	111
12.PALAS ATENA.....	113
ATENA ÎMBLÂNZEȘTE CALUL ȘI DĂRUIEȘTE OAMENILOR MĂSLINUL.....	114
ATICA ESTE INUNDATĂ DE CĂTRE ZEUL MĂRILOR, POSEIDON.....	115
ATENA PIZMUIEȘTE PE FATA LUI IDMON.....	116

ARAHNEEA SE IA LA-NTRECEERE CU ATENA.....	119
ZEIȚA O PREFACE PE FATĂ ÎN PAIANJEN.....	121
13.STRĂLUCITORUL APOLO.....	123
APOLO ÎȘI CAUTĂ LOC DE TEMPLU.....	124
NIMFA DAFNE SE PREFACE ÎNTR-UN COPAC.....	126
FÂNTÂNA CASTALIEI.....	128
APOLO AFLĂ O VESTE NEPLĂCUTĂ.....	129
MARSIAS ESTE ÎNVINS PRIN VICLENIE.....	130
14.ARTEMIS.....	134
ARTEMIS PORNEȘTE PRIN MUNȚI.....	134
MÂNIA CUPRINDE INIMA ZEIȚEI.....	135
ACTEON ESTE SFĂȘIAT DE CÂINII SĂI.....	138
URIAȘULORION.....	139
DOUĂ ZEIȚE SE CEARTĂ PENTRU UN MURITOR.....	140
O NOUĂ CONSTELAȚIE.....	141
COPILA LETEI DEVINE NECRUȚĂTOARE.....	142
ZEIȚA SĂGETEAZĂ ȘI FETELE NIOBEEI.....	143
15.HERMES.....	147
UN MIC TÂLHAR.....	147
UN ZEU BUN LA ORICE TREABĂ.....	148
PAN.....	149
ZEUL CEL ÎNCORNORAT VREA SĂ TRĂIASCĂ.....	151
ÎN ARCADIA.....	151
FIUL LUI HERMES ZĂMISLEȘTE NAIUL.....	152
NIMFA PITIS.....	153
16.AFRODITA.....	157
ZEUS INSPIRĂ AFRODITEI O DRAGOSTE NESĂBUITĂ.....	158
ADONIS.....	159
CRIMA LUI ARES.....	160
SCULPTORUL SIHASTRU.....	161
ARTISTUL CIOPLEȘTE O FECIOARĂ DIN FILDEȘ.....	163
STATUIA PRINDE VIAȚĂ.....	164
17.EROS ȘI PSIHEEA.....	167
PALATUL FERMECAT.....	169
SE IVESC CELE DOUĂ SURORI.....	171
PSIHEEA ÎL PIERDE PE EROS.....	172
PSIHEEA PORNEȘTE ÎN CĂUTAREA SOȚULUI.....	173
CĂLĂTORIA ÎN ȚINUTUL LUI HADES.....	174

ZEUS HOTĂRĂȘTE.....	175
18. POSEIDON ȘI AMFITRITA.....	178
URMĂRIREA NIMFEI.....	178
MĂNIA ZEULUI SPOREȘTE.....	179
DELFINII O PEȚESC PE AMFITRITA.....	180
CICLOPUL POLIFEM.....	183
19. HADES ȘI PERSEFONA.....	187
UN ZEU MEREU LA PÂNDĂ.....	187
IXION ȘI SISIF.....	189
HADES VREA SĂ SE ÎNSOARE.....	191
CORA SE ÎNTOARCE LA DEMETRA, DAR.....	194
20. HESTIA ȘI DEMETRA.....	199
DEMETRA LA ELEUSIS.....	200
DEMETRA SE ARATĂ ÎN ADEVĂRATA EI ÎNFĂȚIȘARE.....	201
TRIPTOLEM RĂSPÂNDEȘTE AGRICULTURA.....	203
REGELE TESALIEI DOBOARĂ UN STEJAR AL ZEIȚEI.....	204
METRA SE SACRIFICĂ PENTRU TATĂL SĂU.....	205
21. VESELUL DIONISOS.....	209
UN COPIL NĂSCUT DE DOUĂ ORI.....	211
GENII ÎNTUNECATE SE NĂPUȘTESC ÎN PALATUL DIN TEBA.....	212
REGELE ȘI REGINA ÎȘI PIERD MINTILE.....	213
FIUL LUI ZEUS SCAPĂ CU VIAȚĂ.....	213
PENTEU.....	214

1. ZEIȚA GHEEA

Se povestește, în legendă, că lumea noastră cea de astăzi: pământul – plin de flori și fructe, cu râuri limpezi și izvoare – soarele, luna, ziua, noaptea și vânturile, suflând rezezi, n-au fost întotdeauna astfel.

Lumea întreagă era-n haos, haos învățejit și negru, fără hotare, fără formă. Însă, precum cântau poeții, din haos s-a desprins pământul. Pământul nostru larg și darnic. Iară pământul rupt din haos era însăși zeița Gheea.

Dragostea a unit pe Gheea cu cel dintâi bărbat, Uranus. Și el Uranus, era cerul, cerul înalt și plin de stele.

Ce mult își iubea Gheea soțul!... Nu mai puțin o îndrăgise Uranus pe soția lui.

Ca să-i arate dragostea, zeul îi așternea pe frunte cununi de aur și lumină, atâta timp cât era ziua, și noaptea o învăluia într-o hlamidă albăstruie, plină de aștri lucitori. O dezmiarda cu ploii și vânturi, și nu se sătura să-i spună că ea va fi mereu a lui, cât o să fie lumea lume.

Iar ea se-mpodobeia pentru Uranus și își punea veșminte scumpe, pe care le țesea anume din frunze și din ierburi verzi. Își presăra în păr miresme din cele mai alese flori. Și îl privea cu ochii limpezi, strălucitori și azurii, ai lacurilor de cleștar.

La vremea sorocită, Gheea i-a dăruit soțului său șase feciori și șase fete, pe care i-a numit titani.

Primul născut a fost Oceanul (sau Ocheanos), acela care înconjura, c-un brâu de ape scânteietor, întreg pământul. Celui din urmă i-au zis Cronos, și el era cel mai șiret, cel mai dibaci dintre titani.

S-au născut mai apoi ciclopil: trei frați, cu câte-un singur ochi așezat în mijlocul frunții. Aceștia erau meșteri buni și învățaseră să facă, într-un lăcaș de sub pământ: fulgere lucii, orbitoare, tunete grele, ce izbeau urechile ca un ciocan, și trăsnete nimicitoare.

LBRIS

We know
books

După ciclopi, s-au mai ivit alți trei feciori: hecantohirii sau centimanii, numiți așa fiindcă aveau pe trupurile lor uriașe câte-o sută de brațe lungi și monstruoase.

Peste un timp, frumoasa Gheea2 avea să nască și alți prunci – unii cu forme-ngrozitoare, enormi, hidoși, necruțători.

Zeul Uranus avea darul de a putea citi-n viitor. Și-așa aflase că-ntr-o zi urma să fie răsturnat, din locul de stăpân ceresc, de către unul din feciori.

Din pricina aceasta, dragostea lui față de Gheea pălea mereu. Și-nfricoșat, se frământa să afle-un mijloc potrivit ca să înlătore, degrabă primejdia care-l pândea.

URANUS ÎȘI ARUNCĂ ÎN TEMNIȚĂ COPIII

Nu mai avea încredere în nimeni, nici măcar în soția sa. Și-atunci a chemat într-o seară pe toți copiii-n jurul lui și i-a zvârlit într-un afund, în prea întunecosul Tartar.

Dacă ar fi căzut din cer o nicovală pe pământ, îi trebuiau cam nouă zile și nouă nopți, zice legenda. Și tot atâta timp trecea, de-o azvârleai de pe pământ în mult prea mohorâtul Tartar. Acolo își făcuse zeul o închisoare cu porți grele. Trei ziduri o împrejmuiau, ziduri puternice de-aramă și-un râu cumplit de foc și smoală3 .

Din închisoarea asta mare feciorii nu puteau ieși. Doar el, Uranus, avea cheia. Era deci liniștit stăpânul și bucuros că a scăpat de orișice amenințare. Zâmbea din nou soției sale și îi spunea că-i este dragă. Dar cum năștea un nou copil, Gheea vedea, plină de spaimă, că zeul i-l smulgea din brațe și-l închidea în temniță.

Mai înainte vreme, Gheea nu îndrăznise să încalce voia soțului ei Uranus – și îndurase fără-o vorbă poruncile și silnicia. Acum însă i-era destul. Se mâniase-n sinea ei.

Cum? Ea-i năștea atâția prunci și n-avea parte de nici unul? Zăceau pe veci închiși în Tartar și n-avea dreptul să-i mai vadă? Nu. Asta nu putea zeița să-ngăduie la nesfârșit. Și-a rugat mai întâi bărbatul, cu umilință și cu lacrimi, să-i elibereze iar copiii din Tartarul întunecat.

— Îndură-te, fii bun, Uranus, îi cerea ea nemângâiată, în timp ce lacrimi de izvoare îi lunecau peste obraz. Fii bun, Uranus, dă-le drumul! Nu merită osânda asta niște copii nevinovați. Îți stau chezașă pentru

dânșii că nu îți vor răpi puterea, dacă vei fi mai milostiv...

Zeul Uranus era însă crud și neînduplecat. Ținea la stăpânirea lui. Nu se înduioșa deloc, când își vedea soția plângând. Și s-a răstit către zeiță:

— Vezi-ți de rosturile tale... Nu e-n căderea ta să judeci faptele ce le hotărăsc...

Era teribil când striga și când se supăra Uranus, și Gheea n-a mai spus nimic. Și-a-năbușit plânsul în piept și și-a plecat, tăcută, fruntea.

— Mă voi supune!... i-a răspuns.

Însă, în gându-i, tot atunci s-a hotărât să-l pedepsească pe soțul său ne-ndurător.

Prin farmece necunoscute, Gheea a scos din sânul ei un diamant strălucitor. Din el zeița și-a făcut o armă ca o seceră. A pătruns apoi, pe furiș, când Uranus se odihnea, până în Tartarul adânc. A deschis porțile uriașe, ce erau tot de diamant, prin vrăji numai de ea știute. S-a strecurat prin întuneric, până la fiii ei, titanii, și i-a-ntrebat cu glas șoptit:

— Care din voi ar fi în stare să îl înfrunte pe Uranus? Știți că nu poate fi ucis, pentru că-i zeu nemuritor. În schimb el poate fi învins cu arma asta sclipitoare. Cine se-ncumetă să fie stăpânitor în locul lui?

CRONOS PRIMEȘTE LUPTA CU URANUS

Toți au tăcut înfricoșați de vorbele cutezătoare. Uranus era tatăl lor. Cum să-și lovească ei chiar tatăl – deși îi pedepsise greu? Apoi, zeul era puternic, și față-n față nu puteau să îl doboare nicidecum. Iar pe furiș, fiii, titanii, se rușinau să dea o luptă.

Toți au tăcut afar' de Cronos. El era foarte îndrăzneț și, în același timp, șiret. Și îl ura pe tatăl său, pentru că-l aruncase-n Tartar, deși era nevinovat. Dorea de mult să se răzbune, să pună mâna pe putere, și iată cel mai bun prilej.

S-a apropiat de mama sa și i-a răspuns, tot pe șoptite, că este gata să se lupte și să-l doboare pe Uranus din cerul lui nemărginit.

Fără să stea prea mult pe gânduri, a luat în mână seceră și, ascunzându-i, plin de grijă, tăișul ei scânteietor, s-a furișat pe porți afară. Pe urmă, sfătuit de Gheea, s-a ascuns după niște stânci. Din acel loc putea să vadă, în depărtare, orișice; dar el nu putea fi zărit.

A stat acolo până noaptea, pândind cu dinții încleștați, așteptând

clipa potrivită când va putea să îl lovească pe tatăl său, zeul Uranus.

Știa că lupta-i cu primejdii și mai știa prea bine Cronos că ne-izbânda ar fi dus la pedepsirea lui și-a Gheei. Uranus i-ar fi osândit la chinuri înfricoșătoare.

Deci, trebuia, neapărat, să-nvingă pe cărmuitorul de pân-atunci al cerului. Nu mai putea să dea-napoi.

Deodată l-a zărit că vine... Zeul Uranus, din înalt, se coborâse pe pământ, ducând cu sine noaptea neagră, cătând-o pe soția lui.

Din ascunziș a sărit Cronos cu secera în mâna dreaptă. Până să ia aminte zeul că e pândit de fiul său, titanul l-a lovit în pântec⁴ (răpindu-i bărbăția).

Uranus a căzut în tină. Rănit în pântec, plin de sânge, se zvârcolea pe jos strigând:

— Cronos, îți doresc să ai parte, cândva, și tu de-aceeași soartă pe care o am astăzi eu! Da! Te blestem, fecior nevrednic! Blestem de tată și de zeu... Blestemul meu se va-implini oricât ai fi tu de șiret...

Dar Cronos n-auzea nimic. El biruise. Era beat de bucurie și de triumf. A poruncit să se deschidă, larg, porțile de diamant. Și frații lui, ceilalți titani, s-au grămădit iute la porți și au ieșit afară toți .

— Eu v-am scăpat! le-a rostit dânsul, cu trufie. Acuma noi suntem stăpânii.

— Îți mulțumim, a spus Ocean. Dar tu ești fratele cel mic, și nu se cade să ajungi cărmuitor peste ceilalți. De drept, stăpânul aș fi eu, căci sunt mai mare și-nțelept. De mine doar ascultă toți...

Cronos atunci l-a înfruntat:

— În lupta grea care s-a dat, nimeni nu s-a grăbit să-mi vie cât de puțin într-ajutor. Și-acum, Ocean, tu vrei puterea? Nu este drept, și nu îți-o dau...

Zeul Cronos înfruntându-l pe Uranus și răpindu-i acestuia bărbăția, Ocean se cam întunecase. Părea că o să-nceapă zarva. Dar Cronos l-a înduplecat pe fratele său mai în vârstă, spunându-i c-o să-l facă sfetnic. Și-n sfârșit, după multă vorbă, s-au înțelese să-l recunoască pe Cronos drept cărmuitor. Ceilalți titani și titanide urmau să-i fie sfetnici lui.

Așa a luat Cronos puterea⁵ peste pământ și peste cer. Visul pe care și-l făcuse titanul cel ambițios, în timpul cât șezuse-nchis în veșnic mohorâtul Tartar, acuma, iată, și-l trăia. N-avea de cine să se teamă, căci frații și surorile țineau cu el, îl ajutau. Putea să cărmuiască-n voie... Să facă tot ce-i va plăcea. Și, mulțumit, a hoărât să-și ia în primul rând soție.

Și-a ales-o pe mândra Reea⁶, cea mai frumoasă titanidă. Și a făcut o nuntă mare... O nuntă cum nu se văzuse până atunci în univers. La nuntă au venit titanii și titanidele în păr... Au râs și au benchetuit. Se bucurau că sunt stăpâni. Dar nu știau că-n vremea asta zeița Nix⁷, adică noaptea întunecată, misterioasă, ce se ivise tot din haos, se hotărâse să-l răzbune pe zeul izgonit din cer.

Ea îl văzuse pe Uranus lovit, însângerat de Cronos, pornind către o insulă ca să-și găsească adăpost. Și asta n-o putea uita prietena lui Uranus, noaptea. Mai mult, Uranus o rugase să îl răzbune în vreun fel, să-i pedepsească pe titani. Noaptea vroia să-i îplinească această rugămintă a sa.

Și-n timp ce Cronos sta la nuntă, benchetuind nepăsător, zeița Nix năștea din beznă niște odrasle monstruoase. Odrasle ce aveau să poarte nenorocire pe pământ. Astfel ea aducea în lume pe Hipnos – somnul plin de vise și de fantasmе-ntunecate; Eris – discordia cea cruntă; Nemesis – aspra răzbunare; Apate – care-avea putința să amăgească și să-nșele pe zei și oameni deopotrivă; pe Ker – adică nimicirea și pe Tanatos – zeul morții.

— Aș vrea să văd, zeule Cronos, strigase cu glas tare Nix, cum îți va fi domnia ta, ce-ai dobândit-o mișelește de la Uranus, înstelatul... O, să te văd, tirane Cronos, care te veselești atât la nunta ta cu mândra Reea!

Astfel se începea domnia zeului Cronos cel șiret, sub blestemele lui Uranus și uneltirile zeiței, care-și acoperea tot trupul sub un văl lung, întunecat.

Note:

1. Oceanul și zeița titanidă Tetis erau socotiți drept părinții tuturor râurilor, în număr de trei mii, cum, spuneau legendele eline, și ai celor trei mii de nimfe, numite oceanide. Alt titan, Hiperion și cu soția sa, Teea, au odrăslit pe Helios – soarele, Selene – luna și Eos – aurora. Iar Eos, aurora. La rândul ei, căsătorită cu Astreu, a născut toate stelele care lucesc pe boltă, lucefărul de dimineață și cele patru vânturi: Boreul – vântul năprasnic dinspre miazănoapte, Eurul – vântul prielnic din răsărit, Notul – vântul de la miazăzi, cel aducător de ploaie, și Zefirul – vântul răcoros din asfințit.

2. Într-un imn atribuit bătrânului Homer, Gheea era slăvită astfel: „Eu voi cânta pământul... străvechea mamă a tuturor, aceea care nutrește toate ființele răspândite în lume. O, te salut pe tine, mamă a zeilor, soață a lui Uranus înstelatul. Îndură-te, fii binevoitoare cântecelor

URBIC | We know books
mele și dăruiește-mi o viață fericită!...”

Imnul slăvea în acest chip pe Gheea, pentru că vechii greci, elinii, socoteau că din unirea pământului cu cerul - și din urmașii lor - s-a născut tot ce se găsește în univers: aștrii, lumina și vânturile, apele și ființele vii, ba chiar și nesfârșitele cortegii de zeități, ce populau Olimpul și întreaga lume.

3. Râul de foc și smoală, care înconjură Tartarul, era numit de către elini: Fleghietonul.

4. Povestirea luptei pe viață și pe moarte dintre Uranus și Cronos o face poetul Hesiod, în poemul său „Teogonia”. Din versurile lui s-au inspirat, în decursul veacurilor, mai mulți pictori și sculptori. Dintre toate aceste opere de artă, cea mai impresionantă pare a fi tabloul zugrăvit de pictorul Vasari, intitulat: „Mutilarea lui Uranus”. În mijlocul tabloului, artistul a pictat pământul. Cronos, un băietan, a ieșit din ascunzișul său și l-a atacat pe Uranus cu secera de diamant, dată de mama sa, Gheea. Zeul cerului înstelat a căzut jos. Gemând de durere, își blestemă feciorul să fie și el cândva doborât de propriul său copil.

5. Cronos - la romani Saturn - se confundă, în concepția elinilor, cu timpul care se scurge.

„Tempus edax Verum” - „timpul care distruge totul” - cum zice Ovidiu, într-o expresie rămasă celebră. Domnia lui Cronos simboliza tocmai această putere a timpului asupra întregii lumi. De aceea, uneori artiștii obișnuiau să-l zugrăvească sau să-l sculpteze pe Cronos cu umerii înaripați (timpul care zboară), având alături de el globul și un orologiu cu apă, o clepsidră. În mână are, de cele mai multe ori, secera cu care l-a doborât pe tatăl său, secera care înseamnă sfârșitul tuturor lucrurilor.

6. Reea - la romani Tera - închipuia, pentru elini, tot pământul, ca și zeița Gheea, a cărei fiică era. De aceea avea aceleași însușiri ca și ea. Căsătoria ei cu Cronos urma să dovedească oamenilor din antichitate că timpul hotărăște cele care se petrec pe pământ. El este tatăl tuturor ființelor, și tot el le înghite, cum se va vedea mai târziu, din legendă.

7. Zeița Nix - noaptea cea veșnică - căsătorită cu Erebul, întunericul cel mohorât din subteranele pământului, au avut la început două odrasle: pe Eter - lumina veșnică - și Hemera - ziua care înveselește sufletele oamenilor.

2. ZEUS

Făcuse nunta zeul Cronos, își pregătise o domnie și lungă și îmbelșugată, dar mulțumit tot nu era. Fiicele nopții: răzbunarea, discordia, înșelăciunea îi tot tulburau inima. Gânduri ascunse-l frământau.

Știa că tatăl său, Uranus, nu se înșală niciodată, atunci când face prevestiri. Și tatăl său îi prorocise că va veni o zi în care va-ndura grele încercări. Copiii lui, născuți de Reea, se vor scula cu arme-n mâini și îl vor răsturna din slavă.

Uranus nu voia să spună – deși poate știa și asta – care dintre feciori anume îl va lovi pe zeul Cronos.

CRONOS SE HOTĂRĂȘTE SĂ-ȘI MĂNÂNCE ODRASLELE

Dorind să scape de primejdii, Cronos a făurit un plan. La fel ca tatăl său, Uranus, își va înlătura copiii, dar nu în temniță, nu-n Tartar. Știa el doar, destul de bine, că temnițele se deschid. N-a fost el însuși zăvorât, și n-a ieșit atât de lesne cu ajutorul mamei sale?

Primul copil născut de Reea a fost o fată: Hestia. Tatăl a și cerut-o Reei și a-nghițit-o deîndată, sub ochii-ndurerați ai mamei. O, ce-a mai fost pe biata Reea!... Cât a mai plâns! Însă zadarnic. De câte ori venea pe lume un nou copil, Cronos striga să i-l aducă, să-l mănânce.

Născuse până-n acea zi soțului său doi fii, pe Hades și pe Poseidon, și trei fete: pe Hestia, Demetra, Hera.

Sărmana mamă-nspăimântată era silită să-și aducă ea însăși pruncii nou-născuți și să-i dea hupavului tată. Și el, ca lupul când ajunge în țarcul mieilor, la stână, îi înghițea cât ai clipi.

Simțind apoi zeița Reea că este timpul să aducă pe lume-al șaselea copil, a alergat la buna Gheea. A hohotit în fața ei:

— Ajută-mă, tu, mare Gheea, mamă a zeilor cerești!... Și tu ai

LIBRIS

We know
books

suferit ca mine și te-ai luptat cu soțul tău, ca să îți scapi din Tartar fii. Ajută-mă acum, o, Gheea... Vreau să-mi păstrez și eu un fiu, pe ultimul vlăstar al meu, de foamea cruntă a lui Cronos...

Gheea a auzit pe soața zeului Cronos cum plângea, și s-a înduioșat adânc. A cugetat un timp zeița: cum ar putea să o ajute pe greu lovită ei copilă? A cugetat și a găsit că e mai bine s-o ascundă pe blânda Reea undeva, în timpul cât o fi să nască.

— Să nu mai plângi, i-a grăit Gheea. Te voi călăuzi, sărmano, în insula numită Creta. Este o peșteră acolo, adâncă, neagră, răcoroasă, în coasta plină de verdeață a unui munte drept, înalt... În peșteră vei naște-n voie, și ce va fi, vom mai vedea...

REEA ÎȘI NAȘTE CEL DE-AL ȘASELEA COPIL

Se pare că-n aceeași noapte soața lui Cronos a fugit în insula cea mare, Creta, călăuzită chiar de Gheea. S-a dus în peștera de piatră și, până să-și reverse Eos razele ei trandafirii, Reea a și născut un fiu.

Era al șaselea copil și cel din urmă ce-l avea.

Mama și-a-ncredințat copilul bunicii lui, zeița Gheea, și s-a întors acasă iute. A-nfășurat frumos o piatră în scutece moi, de copil, și-a dat-o soțului său, Cronos.

— Iată, precum mi-ai poruncit, a glăsuț zeița Reea, ți-am adus ultimul vlăstar, pe care l-am născut azi-noapte.

Și s-a făcut că lăcrămează. Vroia să nu-nțeleagă zeul că-i vicleșug tot ce făcea.

Cronos, grăbit, a luat pietroiul cel învelit în scutece, și cum n-avea vederea bună, a socotit că-i fiul său. A deschis larg gura flămândă și piatra i-a căzut pe gât, până în pânțele-i negru, încăpător și sănătos.

— Ha, ha, ha, ha!... S-a mai dus unul. Altă primejdie s-a stins!... a râs cu poftă zeul Cronos.

Și nu știa că-n acea clipă începea să se îplinească blestemul zeului Uranus.

Pentru că, iată, colo-n Creta, în peștera muntelui Ida, un copil bucălat se află în brațele bunicii sale.

Făcea, de mic, precum se spune, atât de mare gălăgie, bătea din palme și țipa, încât era pericol mare. Cronos, care stătea la pândă, și chiar vreunul dintre ceilalți frați și surori, sfetnicii săi, puteau s-audă zgomotul.